

עכשיו שיחכה מימי להפתעות!

„החלטתחי לשחוק בגלל שלושת ילדי. עוברת עליהם תקופה קשה. הם איבדו אמון, הם מבולבלים, פגועים. רפי הוא מיסכן. אני מרחמת עליו. אני לא כראיית. אני לא מתכוונת לוותר על הילד שלי!“

מלאו „הגירושין של השנה“, ג'ואן ארדי הסתגרה בתוך עצמה. רק בנה שסרתואר „אשה פגועה“ — אשה שבורה, פצועה, מוכה. ג'ואן ארדי היא אשה אינטליגנטית, רגישה, אך רחוקה מלעורר רחמים. להיפך — היא החליטה להתחוק, לשפר את חזוניה. היא מתנהגת כמי שהחליטה לפתע פיתאום שהיא אשה צעירה ומושכת, ובעצם הסתיים רק פרק אחד בחייה והפלאזופלא — אפשר גם פרק נוסף.

אבל — היא מביטה בהערצה ברי, ומתקנת את הרושם בחיפזון — הוא לא הפסיד בת — הוא הרוויח ח"כ, אולי אפילו שריברך.

לא רודף שמלות

ארדקלוד התגרשה לפני חמש שנים. מה עשתה כפאריס? אחרי שלמדה אמנות, אימצה אמנים. בשנתיים האחרונות שיחקה ברעיון לחלק את זמנה בין פאריס לבין ישראל, ואז הגיע ארדי.

רפי ארדי וארדקלוד הכירו זה את זה לפני יותר משמונה שנים, אלא שהיחסים ביניהם היו שיטחיים. לגבי ארדי היא היתה בתו של דויד עמר, נקודה. כשהתחילו השניים לדבר על חתונה, חשבו לערוך אותה בחו"ל, הרחק מהכותרות. ארדי, למוד טעויות שעשה כלפי עולם ההתקשורת, חשב שכך יימנע רעש.

ארדקלוד דווקא התעקשה להתחתן בירושלים. בעיניים נוצצות גילתה שהיא מעדיפה את ירושלים על פני תל-אביב. ממש כך.

רפי וארדקלוד מיהרו להינשא מייד אחרי הגירושין מג'ואן. „זה כרי שהעסק לא יימשך, ולא יחשבו שזה לא רציני“, הסביר רפי, „אני הרי לא רודף שמלות...“

מאוד אופנתי לעזוב בית, אולם ה„בית“ החדש של רפי ארדי לא יתנהל, כנראה, על-פי צווייהאופנה, ובוודאי שלא על-פי תורת שיחוריהאיש. ארדקלוד — צייתנית ומאוהבת — הוריעה שקודם-כל, בראש ובראשונה, עליה להיות עם בעלה, כאשר הוא. שלושה ימים בשבוע היא מצטרפת אליו, כשהוא נוסע לירושלים, בימים שבהם מתפקדת הכנסת.

דפנה ברק ריאיינה השבוע את שתי הנשים של ארדי

מה היא עושה בזמן שבעלה כוש ומבשל, כיו"ר הקואליציה? „מטיילת בגלריות, מחכה לרפי...“
שבוע הבא תתחיל, או תמשיך, ללמוד עברית בירושלים.
הפרוייקט העיקרי, אחרי הבעל, כמובן, הוא חיפוש בית. נמאס להם להתגורר בבית-מלון. השרות איטי, ובכלל.

הדירה הנוכחית שלהם שם שייכת לאחד מקרובי-המשפחה של ארדי. השניים משלמים רק עבור השרותים ששם מקבלים, והוצאות כמו חשמל וטלפון.
ארדקלוד מחפשת בית ברצלייה פיתוח, כי רפי אוהב את הרצלייה-פיתוח. גם היא אוהבת את הים, ומתמוגגת מכך בקול רם. רפי פחות אוהב אותה שופה.

תמורת האהבה הזאת נפרדה משני ילדיה: בתה בת 18 נותרה בפאריס, ואילו בנה בן 16 עדיין לומד שם ומתגורר עם אביו.
„היה קשה לעזוב את הילדים שם“, נאנחה בקוקטיות, „אבל אלה החיים שלי.“

עם שלושת ילדיו של ארדי היא מסתדרת לא רע, ובעת שהייתה שם שוחחה בשיחה עם גיל.
היא היתה רוצה להכיר אנשים, להכיר מקומות, להתערות, היתה רוצה שיכירו אותה לא רק כמי שחטפה את „בעלה שלי“. „הכול באיטיות“, היא אומרת, לעצמה יותר מאשר לי.
האם עצרה בעיקבות חילופי-מבטים עם בעלה, או שמא זה היה רק נדמה לי?

לקראת סוף הפגישה, החליט רפי לפקוק בקבוק-שמפניה, שגותר מירד הדבש שלהם באילת.

„נכון שמעולם הוא לא נראה צעיר כל-כך?“ שאלה אותו בהתלהבות, „הוא נראה כן... אולי 32“ (ארדי הוא בסביבות ה-50) אמרה — והוצפה במחמאות בחורה.

השקנו כוסיות. מישפתת-ארדי החרשה יצאה לדרך.

מישפחתו. סיפרו לי כליכך הרבה סיפורים!

ביום החתונה (עם ארדקלוד), לפני שבועיים, אייפאשר היה להגיע אלי: קויהטלפון היה תפוס נון-סטופ. ידידים משותפים של רפי ושלי טילפנו אלי מחו"ל, חברים קרובים דאגו לי והזמינו אותי לארוחה באותו היום. אני הערפתי תי להישאר בבית ולארת. הייתי אחרי טיפול רפואי, וסבלתי מכאבים נוראים. בכיתי מרוב כאבים.

ויתרתי על מאבק מישפטי, פיטרתי את עורכיהרן ששכרתי, והחלטתי לסיים את הגירושין מהר. כך אני מאמינה שצריך לנהוג: למען הילדים, למען כל הצדדים. הפסדתי מהגירושין האלה, והרבה. בקושי הבטיח לשלם את חשבונות החשמל והטלפון.

מי שקראו עיתונים, יכולים היו לחשוב שאני פראירית. אבל אני לא. פשוט הייתי מופתעת. כולם ידעו הכל, חוץ ממני.

כבר כשטיילתי עם אורית (בתה הבכירה) באירופה, לפני כמה חודשים, הגיעו אלי שמועות. כולם ידעו חוץ ממני, עד שהתחלתי לגלות עוד פרט ועוד פרט.

את הגט נתתי לו מהר. כשצד אחד רוצה לכת — אז זהו. רציתי לגמור עם זה כבר. לא ידעתי עם מי להתיעץ.

עכשיו אני מתחזקת, חושבת מה לעשות עם עצמי. בחודשים האחרונים נוכחתי לדעת מיהם חבריי. חלקם, חשבתי קודם לכן, הם דווקא חבריו או בני-משפחתו של רפי. עד לא-זמן נהגתי לרווח לו הכל, לספר לו.

מהיום והלאה אני מתכוונת להתנהג אחרת, ולקחת את העניינים בידיים. מכל הסיפור רזיתי המון, קניתי בגדים חדשים, אני מתחילה לצאת, לבלות. ומה שנוגע לילד: הוא אצלי.

היום אמרתי לרפי: „יש לנו כמה עניינים לגמור, למשל — הילד...“ הוא ענה לי: „אל תראני, אל תדאגי!“

אני מאמינה לו כמו שאני מאמינה ל...
הוא מיסכן. אני מרחמת עליו. ביום הגירושין עוד הכנתי לו כוסית. עכשיו — שיחכה ממני להפתעות.

אני עכשיו מתכננת אותו, תוך כדי השיחה...

שאיש לא ירגיש מה קורה אצלנו בבית ובאמת, איש לא הרגיש עד יום הפירסום. לכן האנשים כל-כך הופתעו. אני עצמי הייתי בהלם, כשזה יצא. לא ידעתי איך להתנהג, עם מי לדבר, מה לעשות. פשוט הייתי בהלם.

מה שעזר לי להחזיק מעמד זה המרני שיחות-טלפון. גם אנשים שאני לא מכירה טילפנו, כדי לחזק אותי. חלקם ספרו לי סיפורים מלובללים על רפי. אני יודעת שיש כאן חיסול-חשבור

נות. הרי אני לא טיפשה. הגיעו אלי שיחות-טלפון מאנשים מאוד יודעים, שלא הייתי מאמינה שיתלפנו אלי, ובוודאי היה לי קשה מאוד להאמין לתוכן השיחות. זה עזר לי ברגעים הקשים ביותר בחיי, ואני לא מדברת על הגירושין. זה קורה במישפחות רבות. אני מדברת על הצורה, ועל כל אותם דברים שאני לא מספרת עדיין. אני מדברת על טלפונים כועסים מחצורה-גלילית (שם מתגוררת אמו של רפי ארדי) ומכני

בשנית עורכיהרן. זהו קצה קרחון-המתיחות בין רפי לבין ג'ואן.

סיפורה ג'ואן: „אני שותקת מאז תחילת הפרשה. פנו אלי בלי-סוף מהעיתונות, והציעו לי הצעות מאוד מפתות.

החלטתי לשחוק בגלל שלושת ילדי. עוברת עליהם תקופה קשה. הם איבדו אמון, הם מבולבלים, פגועים. כל כתבה או אפילו תמונה — זה נורא ואיום בשבילם.

בכל זאת היו פירסומים שכליכך הכעיסו אותי והעליבו אותי, עד שכמתי עט ולא התאפקתי.

כתבו שאני אשה מושפלת, רמוזו כאילו היחסים ביני לבין רפי ממילא לא היו טובים. בקושי הצלחתי להבליג. כולם דיברו — לציטוט או שלא לציטוט — חוץ ממני. הילדים ביקשו ממני שוב ושוב לשתוק.

אלה היו חודשים קשים בשבילי. אם אפשר — איש לא אמין לי. עוד לפני שכל הסיפור יצא לעיתונות, דאגתי

ג'ואן ארדי עם רפי ובתה אורית. „אני מאמינה לו כמו שאני מאמינה ל...“

צבי טל העולם הזה